

عنوان مقاله:

نیشابور مرکز خراسان

محل انتشار:

فصلنامه فقه و اصول، دوره 1، شماره 1 (سال: 1347)

تعداد صفحات اصل مقاله: 45

نویسنده:

عبدالحمید مولوی - نامشخص

خلاصه مقاله:

در سواحل رودخانه های بزرگ، از قبیل نیل و دجله و فرات و کارون و سند و امثال آن به واسطه وجود آب فراوان، موجبات تمدن و شهرنشینی زودتر از جاهای دیگر مهیا بوده است. و اگر در محلی رود بزرگ نبوده بناچار مردم در کنار رودهای کوچک کوهستانی، طرح سکونت انداخته و شهرنشینی را پایه گذاری کرده اند و بعدا در دامنه کوههای بزرگ که آبریز وسیع تری دارد، ب فکر تهیه و جریان آبهای زیرزمینی افتاده و مخصوصا ایرانیان که فهم و درک بهتری داشته اند به حفر کاریز پرداخته و با آبهای زیرزمینی متناسب با ادوات زمان، اراضی زیادی از دشت دامنه کوهها را آباد و تحت کشت و زرع درآورده اند. دشت پهناور دامنه کوه نیشابور، که از مخازن برفهای کوه های نیشابور بهره مند است. به واسطه رودخانه «دیزباد» و «گرینه» و «دررود» و «خرو» و «بوژان» و «میرآباد» و «خرسف رود» زودتر از دیگر مناطق خراسان، جامه تمصر بخود پوشیده و آباد و مردم نشین شده است.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1756851>

